

δύσκολος ἀναπνοή προξενεῖ ἀνύψωσιν τοῦ στέρνου) Ἰμβρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. Μάν.) Ρόδ. Σαμοθρ. Σῦρ. κ. ἀ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Ἐχω μὴν ἀνέβασιν Ἀπύρανθ. Μάν. Ὁ ἄρρωστος δὲν πάει καλά, ἔχει ἀνέβασιν Κορινθ. Τὸν ἤρτι ἀνέβαδ' κὶ δὲ δουρεῖ ν' ἀνισάτ' Ἰμβρ. Τὸν πιάσι ἡ-γ-ἀνέβασ' Σαμοθρ. Συνών. ἄνασμα 1, ἀνεβασούρα, ἀνεβάτης 3, ἄσμα.

Πβ. ἀνέβα, ἀνεβασιά, ἀνέβασμα, φούσκωμα.

ἀνεβασιά ἡ, ἀνεβασία Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Χαλδ.) ἀνεβασίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνηβασίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνεβασιά Ἀνδρ. Βιθυν. Κάλυμν. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνεβασιά Κάρπ. ἀνεβασιά Εὐβ. (Κάρυστ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. ἀνιβαδᾶ Ἰμβρ. ἀναασιά Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεβαίνω.

1) Ἀνέβασιν 1, ὁ ἰδ., Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) β) Ὁδὸς ἀνωφερῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ.: Εἶδ' ἀνεβασεῖς εἶν' εἰοῦτες! Ἀπύρανθ. Ἀνεβασιά τοῦ βουνοῦ Λεξ. Δημητρ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνεβασά καὶ ὡς τοπων. Ἀπύρανθ. 2) Ἀνέβασιν 3, ὁ ἰδ., Ἀνδρ. Βιθυν. Ἰμβρ. Κάλυμν. Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.): Ἐχω ἀνεβασία Μάν. Αὐτὸς δὲν εἶναι ἕπνος, εἶναι ἀνεβασιά Βιθυν.

Πβ. ἀνέβα, ἀνέβασιν, ἀνέβασμα, ἀνεβασούρα, φούσκωμα.

ἀνέβασμα τό, ἀνέβαγμα Πόντ. (Κερασ.) ἀνέβαγμα Πόντ. (Κερασ.) ἀνέβασμα κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀνέβασμα Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀνέβασμα Κυδων. ἀνέβασμα Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνέβασμα Μεγίστ. ἴνέβασμα Ρόδ. ἴνέβασμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεβάζω. Πβ. καὶ μεσν. ἀνάβασμα. Ὁ τύπ. ἀνέβασμα καὶ παρὰ Βλάχ. Τὸ ἀνέβασμα καὶ παρὰ Γερμ.

1) Τὸ νὰ ἀναβιβάσῃ τις πρᾶγμα τι εἰς ἓν μέρος κοιν.: Τὸ ἀνέβασμα τῆς κύσσης 'ς τὸ βυτίον. Τὸ ἀνέβασμα τῶν ἐπὶ πλῶν 'ς τ' ἀπάνω πάτωμα. 2) Ἀνάβασιν, ἀνοδοῦ σύννηθ.: Τ' ἀνέβασμα 'ς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ. Κουρᾶζομαι 'ς τ' ἀνέβασμα τῆς σκάλας. Τὸ ἄλλογο δυσκολεύεται περὶ πολὺ 'ς τ' ἀνέβασμα παρὰ 'ς τὸ κατέβασμα. || Φρ. Κρῖμα 'ς τ' ἀνεβάσματα καὶ 'ς τὰ κατεβάσματα! (ἐπὶ κόπων ἀτελεσφορήτων) σύννηθ. Πρῶτο ἀνέβασμα (κατασκευὴ πίθου μέχρι τοῦ μέσου ὕψους), δεύτερο ἀνέβασμα (προέκτασις πίθου μέχρι πέρας) Σίφν. β) Ὁδὸς ἡ τόπος ἀνωφερῆς Μῆλ. κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἐν ἀνέβασμα θὰ περάσῃς κ' ἔπειτα εἶν' ὅλο κατήφορος Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Γερμ. γ) Μέρος διὰ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ ἀναβῇ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Πρω.: Ἐδῶ εἶναι ἀνέβασμα Ἀρκαδ. Ἀνέβασμα γιὰ τὸ βουνὸ Λεξ. Πρω. 3) Αὐξήσις τῆς ἀξίας πράγματός τινος, ὑπερτίμησις Ζάκ. Σῦρ. κ. ἀ.: Τὸ ἀνέβασμα τῆς ζάχαρος-τοῦ νοικοῦ - τοῦ ψωμοῦ κτ. Συνών. ἀβγάτισι 2, ἀβγάτισμα 2, ἀβγάτωμα. 4) Τὸ φούσκωμα τῆς ζύμης Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Αἰν. Δημητρ.: Κόπηκε τ' ἀνέβασμα τοῦ ψωμοῦ Λεξ. Δημητρ. Τῇ ζουμαρί' τ' ἀνέβασμα Χαλδ. 5) Δυσκολία εἰς τὴν ἀναπνοήν, δύσπνοια, ἄσθμα Πελοπν. (Κορινθ. Λακων.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἐτρεξα γρήγορα 'ς τὸν ἀνήφορο καὶ μ' ἔπιασ' ἐν ἀνέβασμα Λακων. Τὸν ἄρρωστο τὸν ἔπιασε ἀνέβασμα, δὲν πάει καλά Κορινθ. Ὑποφέρει ἀπὸ ἀνέβασμα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνέβασιν 3.

Πβ. ἀνέβα, ἀνέβασιν, ἀνεβασιά.

ἀνεβασμάτιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ.) ἀνεβασμάτ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀνηβασμάτ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνέβασμα.

Τὸ ὑποστάν τὴν προσήκουσαν ζύμωσιν ἐνθ' ἀν.: Ζουμάτ' ἀνεβασμάτ' Χαλδ. Πβ. ἀνεβαστός Α 1.

ἀνεβασούρα ἡ, ἀμάρι. ἀνηβασούρα Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνέβασιν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὐρα.

Δύσπνοια, ἄσθμα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνέβασιν 3.

* **ἀνεβαστής** ὁ, θηλ. ἀναβάστρα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεβάζω.

Τὸ θηλ. ἀναβάστρα εὐχρηστον μόνον εἰς τὸν ἑβδομον τρόπον τῆς κατὰ δέκα τρόπους παιζομένης παιδιᾶς τῶν πεντολίθων (λίγντζα). Ἡ παίζουσα θέτει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰ γραμμὴν τρεῖς λιθάρια καὶ κρατεῖ ἀνὰ ἓν εἰς τὰς δύο χεῖρας, ἀναρρίπτουσα δὲ τὸ τῆς δεξιᾶς ἀνταλλάσσει τὸ ἕτερον μὲ ἐν τῶν κατὰ γῆς κειμένων καὶ τοῦτο πρᾶττουσα τρεῖς λέγει ἐκάστοτε «ἀναβάστρα μ' καὶ κακάστρα μ', κρέμ' ε' ὠβγόπο σ'» Πόντ. (Κερασ.) Συνών. *ἀνεβήσιν.

ἀνεβαστός ἐπίθ. ἀναστός Μεγίστ. ἀνεβαστός Λεξ. Δημητρ. ἀνηβαστός Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεβάζω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον μετακομίζει τις αἶρων εἰς τὰς χεῖρας Λεξ. Δημητρ.: Ἀνεβαστὸ ἤρθε τὸ πιάνο. 2) Ὁ ἀναβάς εἰς τόπον ὑψηλὸν Λεξ. Δημητρ.: Ἀνεβαστός 'ς τὸ κατάρτι - 'ς τὸ δέντρο - 'ς τὴν ἄκρη τῆς σκεπῆς. 3) Ὁ ὑποστάς ζύμωσιν, ἐπὶ ζύμης Μεγίστ. Πόντ. (Ὁφ.): Πίττες ἀναστές Μεγίστ. Ψωμὶ ἀνηβαστὸ Ὁφ. Συνών. ἀνεβαστός Α 1. Πβ. ἀνεβασμάτιν.

ἀνεβαστούρα ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεβαστής καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὐρα.

Μοχλὸς τοῦ μύλου διὰ τοῦ ὁποίου ἀνυψώνουν ὀλίγον τι τὴν ἄνω μυλόπετραν, ὅταν θέλουν νὰ εἶναι τὸ ἄλευρον χονδρότερον. Συνών. ἀνεβάτης 5.

ἀνεβατήρας ὁ, ἀναβατήρας Ναύστ. ἀνεβατήρας Ζάκ. ἀνεβατήρα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ λογ. οὐσ. ἀναβατήρ.

Μηχανισμὸς ἐν γένει διὰ τοῦ ὁποίου ἀνυψώνεται βάρος (α) Μηχανισμὸς τῶν ἀτμομηχανῶν ἐργοστασίου συγκείμενος ἐκ δύο μεγάλων ἱμάντων, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι προσκεκολλημένη σειρὰ καδίσκων ἐκ λευκοσιδήρου ἢ δέρματος, οἱ ὁποῖοι πληρούμενοι παρεσκευασμένης ζύμης, τὴν φέρουν πρὸς τὰ ἄνω τῇ βοήθειᾳ δύο τροχαλιῶν καὶ τὴν ἐκκενώνουν εἰς ἀγγεῖα Ζάκ. (β) Μηχάνημα τῶν ἀτμοκινήτων ἀλευρομύλων, διὰ τοῦ ὁποίου ἀναβιβάζεται ὁ σίτος εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἀλέθεται Κεφαλλ. (γ) Ὁ γέρανός τοῦ χαλκουργείου Ναύστ.

ἀνεβάτης ὁ, ἀναβάτης Εὐβ. (Κύμ.) — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,125 ἀνεβάτης Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κίμωλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Κῶς Μύκ. Νάξ. (Ἐγκαρ. Φιλότ.) Πάρ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Σέριφ. Σίφν. Σκῦρ. Τήν. Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνεάτης Κάρπ. ἀνιβάτης Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνιβάτ' Σάμ. ἀνηβάτης Χίος

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναβάτης. Τὸ ἀνιβάτης ἔχει τὸ ἐκ τροπῆς τοῦ ε κατὰ τὰ βόρ. ἰδιώμ., τὸ δὲ ἀνηβάτης κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ ἀνηβαίνω παρὰ τὸ ἀνεβαίνω.

1) Ὁ ἐπιβαίνων ζώου Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. — ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν.: Ἡ πλοῦσια χιούτη τοῦ χύνονταν σὰν κῆμα τρικυμιστὴ 'ς τὰ στήθη τοῦ ἀναβάτη ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. || Παροιμ. φρ. Κατὰ τὸν ἀνεβάτη κὶ ὁ κατεβάτης (ἐπὶ ἀνθρώπων ὁμοίων) Κῶς Βρίσκουμι τὸν ἀνιβάτ', χάνουμι τὸν κατι-

βάτ' (ἐπὶ ἀλλεπαλλήλων δυσχερειῶν) Σάμ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Ἑλλην. 5,3,1 «τούς θ' ἵππους ἐσκευασμένους καὶ τοὺς ἀμβάτας ἐξωπλισμένους ἔχων». Συνών. *καβαλλάρεις*. 2) Ὁ καλυπτὴρ κέραμος ὁ ἐπιτιθέμενος ἐπὶ τοῦ ἐτέρου κατὰ τὸν στεγασμὸν ὀροφῆς Πελοπν. (Λακων.)

3) Ἀσθμα, δύσπνοια Ἴων. (Κρήν.) Χίος — Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Γερμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνέβασι* 3.

4) Τὸ πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς μάνδρας ὑψηλὸν μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναβιβάζουν τὰ πρόβατα καὶ ἀμέλγουν Εὐβ. (Κύμ.) Σκῦρ. : *Βάλαμε τὰ σκαμνιά 'ς τὸν ἀνεβάτη γιὰ νὰ ἀρχίσωμε τὸ ἄρδεμα* (ἄμελγμα) Σκῦρ. || Ἄσμ.

Νά 'μουν 'ς τὸν ἀνεβάτη σου καρέγλα ἀσημένια γιὰ ν' ἀκκουμπῆς τὴ μέση σου τὴ μαργαριταρένια Σκῦρ. 5) Ὁ ξύλινος μοχλὸς διὰ τοῦ ὁποῖου ἀναβιβάζεται ἡ καταβιβάζεται ἡ ἄνω μυλόπετρα διὰ νὰ γίνη τὸ ἄλειφρον λεπτότερον ἢ χονδρότερον Εὐβ. (Κύμ.) Θήρ. Κάρπ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Νάξ. (Ἐγκαρ. Φιλότ.) Πάρ. Ρόδ. Σίφν. — Λεξ. Βλαστ. Συνών. *ἀνεβαστούρα*. 6) Λωρίον τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὸν πόδα κατὰ τὰ σφυρὰ καὶ συγκρατεῖ τὸ ὑπόδημα ἐπὶ τοῦ ποδὸς Κύθν. 7) Κοχλίας, βίδα Μύκ. Σέριφ. Τήν.

ἀνεβατίζω, ἀναβατίζω Κεφαλλ. ἀνεβατίζω Πελοπν. (Αἴγ. Ἀρχαδ. Βούρβουρ. Κλουτσινοχ. Κυνοῦρ. Λακων.) — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀνιβατίζω Εὐβ. (Στρόπον.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν. Φλόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) ἀν'βατίζω Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) ἀν'βατάου Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) ἀν'βατῶ Ἡπ. ἑνεβατίζω Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. (Πρέβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνεβατός*.

1) Παρασκευάζω προζύμην, διὰ τὸ ζύμμα ἀρτου, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. : *Θὰ σηκωθῶ δυὸ ὥρες νύχτα ν' ἀνεβατίσω* Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀναπήζω* 1.

2) Ζυμώνω ἄρτον μὲ προζύμι, διὰ νὰ φουσκώσῃ ἐνθ' ἀν. : *Τὸ ἀνεβατίζουμε τὸ ψωμί καὶ δὲν τὸ τρώμε ποτὲ λειψὸ Βούρβουρ. Δὲν προφταίνω ν' ἀνεβατίσω τότ' ἀνὰ κἄνω λειψὸ ψωμί Κλουτσινοχ. Σήμερα 'νεβατίζω Πρέβ. Ἀνιβάτ'σα κἄνα δυὸ ταγιά ψομί Αἰτωλ. Γιὰ ν' ἀνεβατιστῇ τὸ ψωμί καλὰ ν' ἀναπιάνης προζύμι ἀποβραδὺς Βούρβουρ. || Ἄσμ.*

Σήκω, Μηλίτσα μ', ζύμωσε, σήκω ν' ἀνιβατίσης κι ἀκόμα τούτη τὴ βραδεὶά ποῦ εἵμαστεν ἀντάμα Φλόρ. Καὶ ἀμτβ. ὑφίσταμαι ζύμωσιν, φουσκώνω, ἐπὶ ζύμης Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) : *Ἀνεβατίζει τὸ ψωμί Κλουτσινοχ. Τ' ἀφίνουν τοὺς ζ'μάρ 'ς τὸν σκαφίδ' ν' ἀνιβατίσ' Στρόπον. Τοὺς ζ'μάρ' ἀν'βάτ'σι Ζαγόρ. Τοὺς ψομί ὅσους μπᾶει κι ἀν'βατίζ' αὐτόθ. 3) Πλειοδοτῶ εἰς δημοπρασίαν Ἡπ. Συνών. *ἀβαντζάρω* Α 2, *ἀναβαντζάρω* 1, *ἀνεβάζω* Α 5. 4) Ὑπερτιμῶ, ἀκριβένω τι Ἡπ. Συνών. *ἀβγατίζω* Β 1 β, *ἀπανωβάνω*. 5) Μεταφ. ἀτονῶ, ἀδυνατίζω (ἢ μεταφ. ἐκ τῆς ζύμης, ἢ ὁποῖα ὅταν ζυμωθῇ ὑπὲρ τὸ δέον γίνεται ὑδαρῆς καὶ χαλᾷ) Κεφαλλ. : *Ἀρρώστησα κι ἀναβάτισα*.*

ἀνεβατισεᾶ ἢ, ἀμάρτ. ἀν'βατ'σεᾶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. **ἀνεβάτισι*.

Ποσὸν ἀλεύρου ἐξαρκοῦν διὰ νὰ ζυμώσῃ τις ἄπαξ : *Μιὰ ἀν'βατ'σεᾶ ψομί ἔχουμ' ἀκόμα*.

ἀνεβάτισμα τό, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνεβατίζω*.

Ἡ ζύμωσις ἐνζύμου ἄρτου.

ἀνεβατόριο τό, Ἐλευσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. **ἀνεβάτορας*.

Ὡς τεχνικὸς ὄρ. μηχανήμα διὰ τοῦ ὁποῖου μεταφέρεται τι εἰς ὑψηλότερον διαμέρισμα τοῦ ἐργοστασίου : *Ἐχάλασε τ' ἀνεβατόριο, γιὰτὶ κόπηκε ἡ ἀλυσίδα*.

ἀνεβατορίτης ὁ, Ἐλευσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνεβατόριο*.

Ὁ ἐργάτης ὁ ἐπιβλέπων τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀνεβατορίου.

ἀνεβατός ἐπιθ. ἀναβατός Ἡπ. Μηλ. ἀνεβατὸς κοιν. ἀνιβατὸς βόρ. ἰδιώμ. ἀν'βατὸς Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) ἀνεβατὸς Σκῦρ. ἀνηβατὸς Πόντ. (Ὀφ.) ἀνεβατὸς Τσακων. ἑνεβατὸς Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κῶς Ρόδ. ἑνεατὸς Ρόδ. ἑνεβατὸ Καππ. ἑνιβατὸς Ἡπ. Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) ἑνηβατὸς Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. *ἀναβατός* = ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ ἀναβῇ.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ζυμωθείς μὲ προζύμι ὥστε νὰ φουσκώσῃ, ἐπὶ ζύμης ἢ ἄρτου κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Ὀφ.) Τσακων. : *Ψωμί ἀνεβατό. Ζυμάρι ἀνεβατό. Πίττα ἀνεβατή. Ζύμη ἀνεβατή κοιν. Ἀνιβατὸς τ' γανίτις Σάμ. Ζίμουσα ἀνιβατό ψομί κι λειψὸ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀνιβατό ζ'μάρ' Ὀφ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Κηρουλάρ. (Ρ. G. 120,794θ) «τὴν ζύμην τὴν τὸν ἀναβατὸν ἄρτον αἴρουνσαν». Συνών. *ἀνακον-φωτός* 2, *ἀνεβασμένος* (ἰδ. *ἀνεβάζω* Α 8), *νατέ*, ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. *ἀνατε* 1. 2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου ἡ δύναμις ἀναβιβάζεται κατὰ συνθήκην, ἐπὶ τοῦ παιγνιοχάρτου ὅταν ὁ ἄσσος ὑπολογίζεται εἰς ἔνδεκα μονάδας Θράκ. (Αἰν.) : *Παίζουν ἀνιβατό χαρτί. 3) Ὁ ἐξέχων πῶς τῆς ὑποκειμένης ἐπιφανείας, ἐπὶ κεντήματος γινομένου μὲ σγουρὸ φουσκωτὸ μαλλὶ πολλαχ. : Κέντημα ἀνεβατό πολλαχ. Πατιόφλες ἀνεβατὸς (βραχυλ. ἀντὶ μὲ κέντημα ἀνεβατό) πολλαχ. Ἀνεβατὸς μάρκες Λεξ. Βλαστ. Συνών. *φουσκωτός*.**

Β) Οὐσ. 1) Θηλ. ἀνεβατή (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. *κονλούρα*), ἄρτος ἐνζυμος Ἡπ. Μέγαρ. Πελοπν. Προπ. (Ἀρτάκ.) β) Πληθ., ἀνιβατοί, λουκουμάδες Λέσβ. Συνών. **ἀνεβατούρια*. 2) Ξύλινος πίναξ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου πλάττεται ἡ ζύμη Σκῦρ. 3) Ἡ δύσπνοια τοῦ βαρέως ἀσθενούντος, ρόγχος Ρόδ. : *Ὁ ἄρρωστος ἔδει ἑνεβατό. Συνών. ἀγκομάχημα* 3, *ἀνάσερμα* 2 γ, *ψυχομάχημα*. 4) Τὸ ἀνώγειον τῆς οἰκίας Κυδων. 5) Οὐδ. ἀνεβατό, ὁδὸς ἀνωφερῆς Ζάκ. — Λεξ. Βλαστ. Συνών. *ἀνήφορος*. Καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *ἑνεβατὰ* Τήλ. 6) Πληθ. ἀνεβατά, ἀγροὶ ὑπερκείμενοι τοῦ χωρίου Κεφαλλ. : *Πάμε νὰ δουλέψωμε 'ς τ' ἀνεβατά. Ἀντίθ. κατεβατά* (ἰδ. *κατεβατός*).

***ἀνεβατούρια** τά, ἀνιβατούρια Ἱμβρ. Κυδων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνεβατός* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦρι-οῦρια.

Σφαιρικοὶ λουκουμάδες ἐκ ζύμης ἐνζύμου : *Ζίμουσα ἀνιβατούρια Ἱμβρ. Μᾶς κιράσαν ἀνιβατούρια μὶ τὸν μέλ' αὐτόθ.*

***ἀνεβγατίζω**, μέσ. ἀνιβγατίζουμι Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἀνέβγατος* < ἀ- στερητ. καὶ ἔβγα.

Παύω νὰ ἐξέρχωμαι συχνὰ ἐκ τῆς οἰκίας, ἐπὶ κορασίου ὑπερβάντος τὴν παιδικὴν ἡλικίαν : *Τοῦ κουρίτσ' ἀνιβγατίσ'κι*.

***ἀνεβγατούδα** ἢ, ἀνιβγατούδα Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἀνέβγατος* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδα.

Ἡ ὑπερβᾶσα τὴν παιδικὴν ἡλικίαν κόρη καὶ περιοριζομένη πλέον ἐντὸς τοῦ οἴκου. Πβ. **ἀνεβγατίζω*.

***ἀνεβήσιν** τό, ἀναβήσιν Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνεβαίνω*.

Ἀναβάσιρᾶ, δι' ὃ ἰδ. **ἀνεβαστής*.

